

M. Zevahim 5:5

(ה) "יום אחד" האמור ב'אתו ואת בנו', היום הולך אחר הלילה.
את זו דרש רבי שמעון בן זומא: נאמר במעשה בראשית: "יום אחד" (בראשית א:ה'), ונאמר ב'אתו ואת בנו' "יום אחד" (ויקרא כ"ב:כ"ח), מה "יום אחד" האמור במעשה בראשית, היום הולך אחר הלילה, אף "יום אחד" האמור ב'אתו ואת בנו', היום הולך אחר הלילה.

בבלי חולין פג ע"א

ת"ר, את זו דרש ר"ש בן זומא: לפי שכל הענין כולו אינו מדבר אלא בקדשים, ובקדשים לילה הולך אחר היום, יכול אף זה כן? נאמר כאן יום אחד, ונאמר במעשה בראשית יום אחד, מה יום אחד האמור במעשה בראשית - היום הולך אחר הלילה, אף יום אחד [האמור באותו ואת בנו - היום הולך אחר הלילה].
רש"י ד"ה בקדשים לילה הולך אחר היום - דכתיב (ויקרא ז) ביום קרבנו יאכל לא יניח ממנו עד בקר אלמא לילה שלאחריו קרי יום קרבנו עד הבקר.

M. Hullin Chapter 6

(א) כִּסּוּי הַדָּם נוֹהֵג בְּאַרְץ וּבְחוּץ לְאַרְץ, בְּפָנֵי הַבַּיִת וּשְׁלֹא בְּפָנֵי הַבַּיִת, בַּחֲלִין אֲבָל לֹא בַּמִּקְדָּשִׁין. וְנוֹהֵג בַּחֲזֵה וּבַעוֹף, בַּמִּזְמָן וּבִשְׂאֵינוּ מִזְמָן.

וְנוֹהֵג בְּכּוֹי, מִפְּנֵי שֶׁהוּא סִפָּה. וְאִין שׁוֹחֲטִין אוֹתוֹ בְּיוֹם טוֹב, וְאִם שֶׁחֲטוּ אִין מְכַסִּין אֶת דָּמוֹ.

(ב) הַשּׁוֹחֵט וְנִמְצָא טְרֵפָה, הַשּׁוֹחֵט לַעֲבוּדָה זָרָה, הַשּׁוֹחֵט חֲלִין בְּפָנִים, וְקֹדֶשִׁין בַּחוּץ, חֵיהּ וְעוֹף הַנִּסְקָלִים, רַבִּי מֵאִיר מְחִיב, וְחֻכְמִים פּוֹטְרִין.

הַשּׁוֹחֵט וְנִתְגַּבֵּל בְּיָדוֹ, הַנוֹחֵר, וְהַמַּעֲקָר, פְּטוּר מִלְּכָסוֹת.

(ג) חֹרֵשׁ שׁוֹטֵה וְקָטָן שֶׁשֶּׁחֲטוּ, וְאַחֲרִין רוֹאִין אוֹתָם, חֵיבִין לְכָסוֹת.

בֵּינוּ לְבֵין עֶצְמָם, פְּטוּרִין מִלְּכָסוֹת.

וְכֹן לְעֵינֵינוּ 'אֵתוּ וְאֵת בָּנוּ', שֶׁשֶּׁחֲטוּ וְאַחֲרִין רוֹאִין אוֹתָן, אֲסוּר לְשַׁחֹט אַחֲרֵיהֶן.

בֵּינוּ לְבֵין עֶצְמָן, רַבִּי מֵאִיר מְתִיר לְשַׁחֹט אַחֲרֵיהֶן, וְחֻכְמִים אוֹסְרִין.

וּמוֹדִים שֶׁאִם שֶׁחֲטוּ, שְׂאִינָן סוֹפְגִין אֶת הָאֲרָבָעִים.

(ד) שֶׁחֲטָה מֵאָה חֵיהּ בְּמָקוֹם אֶחָד, כִּסּוּי אֶחָד לְכָלָם; מֵאָה עוֹפוֹת בְּמָקוֹם אֶחָד, כִּסּוּי אֶחָד; חֵיהּ וְעוֹף בְּמָקוֹם אֶחָד, כִּסּוּי אֶחָד לְכָלָם.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: שֶׁחֲטָה חֵיהּ, יְכַסֶּה, וְאַחֲרֵי כֵן יִשַּׁחֵט אֶת הָעוֹף.

שֶׁחֲטָה וְלֹא כֶסֶה, וְרָאָהּ אַחֵר, חֵיב לְכָסוֹת.

כֶּסֶה וְנִתְגַּלָּה, פְּטוּר מִלְּכָסוֹת.

כִּסְתּוֹ הָרוּחַ, חֵיב לְכָסוֹת.

(ה) דָּם שֶׁנִּתְעַרַב בְּמִים, אִם יֵשׁ בּוֹ מֵרֹאֵה דָם, חֵיב לְכָסוֹת.

נִתְעַרַב בַּיּוֹן, רוֹאִין אוֹתוֹ כְּאִלּוּ הוּא מִים.

נִתְעַרַב בְּדָם בְּהֵמָה אוֹ בְּדָם חֵיהּ, רוֹאִין אוֹתוֹ כְּאִלּוּ הוּא מִים.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: אִין דָּם מְבַטֵּל דָּם.

(ו) דָּם הַנֶּתֶז וְשֶׁעַל הַסִּכּוּן, חֵיב לְכָסוֹת.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה: אֲמַתִּי? בְּזִמְנָן שְׂאִין שֶׁם דָּם אֵלָּא הוּא, אֲבָל אִם יֵשׁ שֶׁם דָּם אֵלָּא הוּא, פְּטוּר מִלְּכָסוֹת.

(ז) בְּמָה מְכַסִּים וּבְמָה אֵין מְכַסִּים? מְכַסִּין בְּזָבֵל דֶּק, וּבַחֹל דֶּק, בְּסִיד, וּבַחֲרִסִּית,

וּבַלְבָּנָה וּבַמְגוּפָה שֶׁכְּתֻשָּׁה. אֲבָל אֵין מְכַסִּין לֹא בְּזָבֵל גָּס, וְלֹא בַחֹל גָּס, וְלֹא בַלְבָּנָה

וְלֹא בַמְגוּפָה שֶׁלֹּא כְּתֻשָּׁה.

וְלֹא יְכַפֶּה עָלָיו אֶת הַכָּלִי.

כָּלֵל אָמַר רַבִּין שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל: דְּבַר שֶׁהוּא מְגַדֵּל צִמְחִין, מְכַסִּין בּוֹ; שְׂאִינוּ מְגַדֵּל

צִמְחִין, אֵין מְכַסִּין בּוֹ.

M. Hullin Chapter 7

(א) גִּיד הַנֶּשֶׁה נוֹהֵג בְּאַרְץ וּבְחוּץ לְאַרְץ, בְּפָנֵי הַבַּיִת, וּשְׁלֹא בְּפָנֵי הַבַּיִת, בַּחֲלִין, וּבַמִּקְדָּשִׁין.

וְנוֹהֵג בְּבִהֶמָה וּבַחֲזִיה, וּבִידֵךְ שְׁלִימִין וּבִידֵךְ שְׁלִשְׁמַאל.

וְאִינוּ נוֹהֵג בְּעוֹף, מִפְּנֵי שֶׁאֵין לוֹ כֶּרֶךְ.

נוֹהֵג בְּשִׁלִּיל. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: אֵינוּ נוֹהֵג בְּשִׁלִּיל. וְחֻלְבוֹ מִתֵּר.

אין הטבחים נאמנין על גיד הנשה, דברי רבי מאיר.
 וחכמים אומרים: נאמנין עליו ועל החלב.
 (ב) שולח הוא אדם לנכרי ירך שגיד הנשה בתוכה, מפני שמקומו נכר. הנוטל גיד הנשה,
 צריך שיטל את כלו. רבי יהודה אומר: יקיים בו מצות נטילה.
 (ג) האוכל מגיד הנשה כזית, סופג ארבעין.
 אכלו ואין בו כזית, חיב.
 אכל מזה כזית ומזה כזית, סופג שמונים.
 רבי יהודה אומר: אינו סופג אלא ארבעים.
 (ד) ירך שנתבשל בה גיד הנשה, אם יש בנותן טעם, הרי זו אסורה.
 כיצד משערין אותה? כבשר בלפת.
 (ה) גיד הנשה שנתבשל עם הגידים, בזמן שהוא מכירו, בנותן טעם.
 אם אינו מכירו, כלן אסורין, והרטב, בנותן טעם. (וכן חתכה של נבלה,
 וכן חתכה של דג טמא שנתבשלו עם החתיכות, בזמן שמכירו, בנותן טעם; ואם
 לאו, כלן אסורות, והרטב בנותן טעם.)
 (ו) נוהג בטהרה, ואינו נוהג בטמאה.
 רבי יהודה אומר: אף בטמאה.
 אמר רבי יהודה: והלא על בני יעקב נאסר גיד הנשה, ואדין בהמה טמאה מתרת
 להם? אמרו לו: מסיני נאמר, אלא שנכתב במקומו.

Hullin 5:1	Hullin 6:1	Hullin 7:1
אתו ואת בנו	כסוי הדם	גיד הנשה
נוהג בארץ ובחוץ לארץ, בפני הבית ושללא בפני הבית, בחלין ובמקדשין.	נוהג בארץ ובחוץ לארץ, בפני הבית ושללא בפני הבית, בחלין אבל לא במקדשין.	נוהג בארץ ובחוץ לארץ, בפני הבית, ושללא בפני הבית, בחלין, ובמקדשין.
	ונוהג בחיה ובעוף, במזמן ובשאינו מזמן.	ונוהג בבהמה ובחיה ואינו נוהג בעוף

Vayikra 17:13-14

ואיש איש מבני ישראל ומן הגר הגר בתוכם אשר יצוד ציד חיה או עוף אשר יאכל
 ושפך את דמו וכסהו בעפר: (יד) כי נפש כל בשר דמו בנפשו הוא ואמר לבני ישראל
 דם כל בשר לא תאכלו כי נפש כל בשר דמו הוא כל אכליו יפרת:

Midrash Yelammedeinu 170

If you slaughter an ox, sheep, or goat, do not cover their blood. Why? Because they stem from your possessions and are under your authority. But those that under his [i.e. God's] authority, if you slaughter them, cover their blood. Why? Lest he become your prosecutor and slayer.

הרב קוק, חזון הצמחונות, פרק יד

כיסוי דם החיה והעוף היא כמו מחאה אלהית, לעומת ההיתר התלוי ביסודו במצב הנפש המקולקלת של האדם "כי יצר לב האדם רע מנעוריו"... וגם אוכלת בשר בכל אוות נפשה, באין שום רעיון של התנגדות פנימית... אמרה תורה: כסה הדם, הסתר בושתך ורפיון מוסריותך... השחיטה עצמה צריכה להתקדש כתכונה מיוחדת דוקא "כאשר ציויתך" במיעוט צערו של החי... ואפילו עם רגשי... חמלתה על צאצאיה, באיסור אותו ואת בנו, מחוסר זמן ושילוח הקן. וזה... כשהוא יונק מהקדושה האלהית של "כאשר ציויתך", יביא את פרוי להערת השכל הכללית, לזמן הנועד לה... כי הבהמה שעל כל פנים היא מתפרנסת מיד בעליה, אין האדם עדיין ראוי אפילו להתחיל בה כח של הכרת צל של בושה, בשחטו אותה, תחת אשר יפרנסנה וידאג לצרכיה...

Hullin 5:3 (Bavli 85a)	Hullin 6:2-3
השוחט ונמצאת טריפה, והשוחט לעבודת כוכבים, והשוחט חולין בפנים, וקדשים בחוץ, חיה ועוף הנסקלים – רבי שמעון פוטר, וחכמים מחייבים כי"ק: רבי מאיר מחייב ורבי שמעון פוטר	השוחט ונמצא טריפה, השוחט לעבודה זרה, השוחט חולין בפנים, וקדשין בחוץ, חיה ועוף הנסקלים – רבי מאיר מחייב, וחכמים פוטרין.
השוחט ונתנבלה בידו, הנוחר, והמעקר, פטור משם 'אתו ואת בנו'.	השוחט ונתנבלה בידו, הנוחר, והמעקר, פטור מלקסות.
	וכן לענין 'אתו ואת בנו', ששחטו... בידו לבין עצמו, רבי מאיר מתיר לשחוט אחריהן, וחכמים אוסרין.

בבלי חולין פה ע"א

אמר רבי חייא בר אבא א"ר יוחנן: ראה רבי דבריו של ר"מ באותו ואת בנו - ושנאו בלשון חכמים, ודרבי שמעון בכסוי הדם - ושנאו בלשון חכמים

תוספתא חולין פרק ו הלכה יא

במה מכסין ובמה אין מכסין אין מכסין לא בתבן ולא בקש... ולא בנוצה... ולא בקמחין ולא בסלתות ולא יתן אבן על גבי הדם ויכסה אבל מכסה בסיד בגפסיס ובחרסיס שכתשן ועשאן עפר זה הכלל כל שהוא מין עפר בולע ומצמיח מכסין בו:

Hullin 6:5	Zevachim 8:6
דָּם שְׁנֵתָעֲרַב בְּמִים, אִם יֵשׁ בּוֹ מְרָאָה דָּם, חֵיב לְכֶסוֹת. נִתְעָרַב בַּיֵּין, רוֹאִין אוֹתוֹ כְּאֵלוֹ הוּא מִים. נִתְעָרַב בְּדָם בְּהֶמָּה אוֹ בְּדָם חֲיָה, רוֹאִין אוֹתוֹ כְּאֵלוֹ הוּא מִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: אֵין דָּם מְבַטֵּל דָּם.	דָּם שְׁנֵתָעֲרַב בְּמִים, אִם יֵשׁ בּוֹ מְרָאָה דָּם, כָּשֵׁר. נִתְעָרַב בַּיֵּין, רוֹאִין אוֹתוֹ כְּאֵלוֹ הוּא מִים. נִתְעָרַב בְּדָם בְּהֶמָּה אוֹ בְּדָם חֲיָה, רוֹאִין אוֹתוֹ כְּאֵלוֹ הוּא מִים. רַבִּי יוֹדָה אוֹמֵר: אֵין דָּם מְבַטֵּל דָּם.

בראשית ל"ב, לב-לג

וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ כְּאֲשֶׁר עֲבַר אֶת פְּנוּאֵל וְהוּא צֹלַע עַל יָרְכוֹ: עַל כֵּן לֹא יֵאָכְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל
אֶת גִּיד הַנֶּשֶׁה אֲשֶׁר עַל כַּף הַיָּרֵךְ עַד הַיּוֹם הַזֶּה כִּי נָגַע בְּכַף יָרֵךְ יַעֲקֹב בְּגִיד הַנֶּשֶׁה:

רשב"ם:

לזכרון גבורתו של יעקב ונס שעשה לו הק' שלא מת:

חזקוני

בדין הוא שיש לקנוס ולענוש בני ישראל מאכילת גיד הנשה שהניחו את אביהם הולך
יחידי כדכתיב ויותר יעקב לבדו. והן היו גבורים והיה להם להמתין אביהם ולסייעו
אם יצטרך והם לא עשו לו לוויה והוזק על ידם ומכאן ואילך יהיה להם לזכר ויהיו
זריזים במצות לוויה ולכך לווה יעקב את יוסף.

בראשית רבה

ויגע בכף ירכו, נגע בצדיקים ובצדיקות בנביאים ובנביאות שהן עתידין לעמוד ממנו,
ואיזה זה, זה דורו של שמד.

יונתן גרוסמן, יעקב, עמ' 383-384

אברי האדם זעים ונעים מפני הנגיעת האל, או שלוחו בהם. מאחר שמדובר בנגיעה
שמימית, פלאית, יש מעין הקדשת האיבר הנגוע באקט שכזה. ישראל נמנעים מלאכול
את גיד הנשה כי נגע בו המלאך בנגיעה פלאית, ובכך קידש איבר זה כקודשי קדשים
שאינם נאכלים להמון העם... הצליעה האנושית ניצבת כאן מול השגב האלוהי... אי
אכילת גיד הנשה מזכירה לדוקות את המפגש האפשרי בין האדם הצולע לאלוהיו, את
המגע בין האלוהי לאנושי... שתי מצוות אלו [של ברית מילה ושל גיד הנשה] נוגעות
בבשר עצמו ומהוות אות וסימן לקשר האפשרי עם אלוהי ישראל.

תוספתא חולין ז הלכה ח - ט

ח נוהג בטהורה ואין נוהג בטמאה ר' יהודה אומר אף בטמאה מפני שאיסורו קודם
למתן תורה אמרו לו לר' יהודה אינו אומר על כן לא יאכלו בני יעקב ראובן ושמעון
את גיד הנשה אלא בני ישראל אלו שעומדין לפני הר סני אלא למה כותבו שם להודיע
במה נאסר:

ט אבר מן החי נוהג בבהמה טמאה כטהורה מפני שאסורו נוהג בבני נח כישראל...

י אוכל אבר מן החי עובר בלא תעשה חלב מן החי חייבין עליו משם שני לאוין משום
חלב ומשום חי דם מן החי חייב משום שני לאוין משם דם ומשם חי
יא דם מן המוקדשין חייב משום שני לאוין משום דם ומשום מוקדשין...
יב אליה מן המוקדשין חייב משום שני לאוין משם אליה ומשום מוקדשין
חלב מן המוקדשין חייב משם שני לאוין משם חלב ומשם מוקדשין

M Hullin 8:1

כָּל הַבֶּשֶׂר אֲסוּר לְבִשָּׁל בְּחֵלֶב, חוץ מִבֶּשֶׂר דְּגִים וְחִגְבִּים.

Tosefta Hullin 8:1

בשר בחלב נוהג בארץ ובחוצה לארץ בפני הבית ושלא בפני הבית בחולין ובמוקדשין: